

La paradoxa de la justícia

El 2018 no serà recordat, precisament, com un bon any per a la justícia. Si hem de fer cas de les portades dels mitjans de comunicació i de la resposta social, ha estat sovint qüestionada als debats, tertúlies i, fins i tot, discussions familiars i entre amics. Això és un símptoma que segurament alguna cosa no acaba de funcionar de forma adequada o que, com a mínim, determinades resolucions judicials no les ha entès gairebé ningú, cosa que ha contribuït a accelerar aquesta percepció negativa. Això no és bo, sobretot per a la ciutadania, però també per al món de l'advocacia. Com a intermediaris entre els nostres clients i els estaments judicials, el temor és que aquesta percepció es converteixi en pèrdua de confiança. Hem de protegir, com sigui, els drets que tenen tots els ciutadans i ciutadanes a una justícia imparcial, que, precisament, ha de ser la garant d'aquests drets, alguns dels quals, per la projecció mediàtica d'alguns casos, ara mateix semblen amenaçats.

Aquesta realitat reconeguda per tothom i que tant ens preocupa té també una altra cara, que és la que ens convindria reforçar, protegir i potenciar. Com si fos la gran paradoxa dels temps que ens toca viure, mentre algunes sentències i resolucions d'ample ressò semblen entestades en demostrar que la justícia és arbitrària i que viu d'esquena a la realitat social del país, no podem oblidar que la justícia de base, la del nostre dia a dia i més propera al ciutadà, funciona raonablement bé al nostre país –i això ho hem de dir ben alt–. Dir el contrari seria injust i els que hi treballem diàriament ho sabem prou bé.

Girar full d'un 2018 en què en algunes ocasions la realitat ha superat la ficció no serà una tasca fàcil, però judicatura i advocacia hem de seguir treballant per construir una justícia moderna, eficient i justa. Només així es pot recuperar la confiança de la ciutadania.

I com ho hem de fer? Penso honestament que actualment en alguns temes hi ha una bretxa massa gran entre la legislació i la realitat social del país, que només ha servit perquè cada bàndol cavi la seva pròpia trinxera, massa sovint ideològica. La justícia no s'ha de fixar en ideologies, però en canvi sí que ha de comprendre la societat i moure's amb ella. Si no ho fa és quan es produeix el xoc i la desconfiança. Aquests últims mesos estan farcits d'exemples de situacions així.

Les sentències pel cas de la Manada n'és un. Més enllà dels aspectes jurídics i tècnics de qualificació dels fets –això formaria part d'un altre debat–, les resolucions adoptades han de servir per impulsar modifica-

IGNASI PUIG I VENTALLÓ

PRESIDENT DEL CONSELL
DE L'ADVOCACIA CATALANA

**Judicatura
i advocacia
hem de
conjurar-nos
perquè la
justícia torni
a portar
els ulls
embenats**

cions legislatives que redefeixin els conceptes i els requisits jurídics del tipus penal d'agressió sexual. Però jo encara proposo anar més enllà i demano que s'introdueixi la perspectiva de gènere en la legislació judicial. O sigui, identificar els desequilibris de poder que existeixen per raons de gènere i avançar, així, cap a la igualtat real.

Aquest és només un dels episodis que vam viure i que ens va commocionar durant l'any passat, sense oblidar el gran despropòsit del Tribunal Suprem amb els canvis de criteri de l'impost de les hipoteques que tothom va vincular a la suposada manca d'independència judicial. O l'espectacle de la renovació del Consell General del Poder Judicial (CGPJ), i en especial de la seva presidència, que va traslladar la imatge que són com titelles en mans de la política, la qual cosa qüestiona no solament la independència judicial i la imparcialitat dels jutges sinó sobretot la seguretat jurídica que han d'oferir les sentències i, per

tant, la seva credibilitat davant la societat i l'opinió pública.

Tampoc puc deixar de parlar del judici als polítics catalans per la causa de l'1-O com una altra de les raons d'aquest divorci entre justícia i ciutadania. El respecte a tota resolució judicial no pot excloure de cap manera que tingui una opinió crítica sobre la utilització de la presó provisional. I en aquest cas l'ús que se n'ha fet és del tot qüestionable i desproporcionat, perquè ha de ser una mesura restrictiva i excepcional que mai es pot avançar a un judici encara pendent, ja que s'estan limitant dret fonamentals.

Aquesta greu acumulació de problemes, letals per a la imatge pública de la judicatura, també acaba repercutint directament en els ciutadans. El col·lapse que pateixen els jutjats únics provincials per resoldre les reclamacions sobre clàusules hipotecàries abusives és una altra de les assignatures pendents que des del Consell de l'Advocacia Catalana no ens cansarem de denunciar. A Catalunya només dos de cada deu reclamants per clàusules terra ha vist resolta la seva petició. Una proporció que es podria invertir si el CGPJ simplement repartís les reclamacions entre tots els jutjats de primera instància que hi ha al territori.

Vistos els antecedents del 2018, i sense menysprear aquella dita que considera que "tot és susceptible d'empitjorar", no ens queda altre remei a judicatura i advocacia que conjurar-nos perquè aquest 2019 la dama que simbolitza la justícia torni a portar els ulls embenats i sostingui la balança amb el braç esquerre. Perquè a un li queda la sensació que últimament només feia servir el braç dret per sostenir l'espasa.

